

Arrest

nr. 220 711 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 juli 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 22 januari 2018 wordt beslist dat de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie als onbestaande moet worden beschouwd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar dat u betekend werd dd. 07.04.2017, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 07.04.2017. U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44 decies van de wet van 15/12/1980, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vond na de datum van die beslissing.

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt aangevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter dd. 26.07.2017 en van het immatriculatie – attest als onbestaande beschouwd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij betoogt in een derde middel als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art.20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ("VWEU"), gelezen in samenhang met de artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In haar advies van 26 oktober 2017 in de zaak C-82/16 stelt Advocaat-Generaal E. Sharpston van het Europees Hof van Justitie als antwoord op een prejudiciële vraag gesteld door uw raad het volgende:

"Het Unierecht - met name artikel 20 VWEU, gelezen in samenhang met de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie - verzet zich tegen een nationale praktijk waarbij de bevoegde autoriteiten van een lidstaat automatisch weigeren verblijfsaanvragen te behandelen die ov hun grondgebied door een derdelander die het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit en een daaraan gekoppeld inreisverbod worden ingediend om zich te voegen bij een familielid dat een Unieburger is die verblijft in de lidstaat van zijn nationaliteit en nooit heeft gebruikgemaakt van zijn recht van vrij verkeer

De Advocaat-Generaal stelt ten eerste vast dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt onder het toepassingsgebied van het Unierecht valt, omdat zijn echtgenote als Belgische staatsburger genoodzaakt kan zijn het grondgebied van de Europese Unie te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. Dit heeft op zijn beurt tot gevolg dat de verzoeksters echtgenote als Unieburger het effectieve genot van haar rechten als burger van de Europese Unie wordt ontzegd:

"50. In de eerste plaats komt het mij voor dat de administratieve praktijk in kwestie zo nauw samenhangt met het recht van de betrokken Unieburger om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, dat zij wezenlijk verband houdt met de door artikel 20 VWEU gewaarborgde rechten. Deze praktijk heeft tot gevolg dat bij voorbaat niet in overweging wordt genomen of de derdelander en de betrokken Unieburger in een bepaald geval onder het begrip „zeer bijzondere situaties" vallen, waardoor de betrokken lidstaat mogelijkerwijs gehouden is de rechten te eerbiedigen die aan die Unieburger op het grondgebied van de Europese Unie toekomen. Volgens mij dreigt zo afbreuk te worden gedaan aan het effectieve genot van de belangrijkste rechten die voortvloeien uit de status van Unieburger

Aangezien de situatie waarin verzoeker zich bevindt onder het toepassingsgebied van het Unierecht valt, moet volgens de Advocaat-Generaal rekening worden gehouden met de artikelen 7 en 24 van het Handvest:

"53. In de tweede plaats moet - voor zover de door de verwijzende rechter beschreven administratieve praktijk binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt - rekening worden gehouden met de artikelen 7 en 24 van het Handvest. (46) Het feit dat de litigieuze nationale praktijk een automatisme is, impliceert dat er geen ruimte is om in individuele gevallen na te gaan of de in die bepalingen erkende rechten van de betrokken Unieburger gewaarborgd worden. (47) “

De door verzoeker ingediende aanvraag gezinshereniging werd door verwerende partij op geen enkele manier inhoudelijk onderzocht, waardoor de eerbiediging van de rechten van zijn echtgenote als burger van de Europese Unie, onder meer deze vervat in artikel 7 van het Handvest, evenmin werd onderzocht.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 20 VWEU in samenhang met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Verzoekende partij haalt summier aan dat de echtgenote van verzoekende partij genoodzaakt zal zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. Dit heeft als gevolg dat de echtgenote van verzoekende partij als unieburger het effectieve genot van haar rechten als burger van de Europese Unie wordt ontzegd.

Verweerder laat gelden dat de toepassing van het gemeenschapsrecht een 'intracommunautair aspect' vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., 27.10.1982, nrs. 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723).

In casu echter is verzoekende partij Servisch en echtgenoot van een Belg, zodat de aanvraag tot gezinshereniging geenszins gebaseerd is op het EG-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich inderdaad niet uit tot zuiver interne situaties, waarbij er slechts een aanknopng is met één EU-lidstaat en een derde staat.

Een 'intracommunautair aspect' is principieel nochtans vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J. 12.7.2005, C-403/03, Jur. 2005, I-6421, r.o. 20, met verwijzing naar de arresten van het Hof van 5 juni 1997, C-64/96 en C-65/96, Jur. 1997, I-3171, r.o. 23, en van 2 oktober 2003, C-148/02, Jur. 2003, I-11613, r.o. 26; H.v.J. 16.1.1997, C-134/95, Jur. 1997, I-195, r.o. 19-23; H.v.J. 28.1.1992, C-332/90, Jur. 1992, I-341, r.o. 9; H.v.J., 27.10.1982, 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723; H.v.J. 7.2.1979, 115/78, Jur. 1979, 399, r.o. 24. Zie ook de conclusie van AG Poiares Maduro van 6 mei 2004, C-72/03, Jur. 2004, I-8027, r.o. 4 en 23).

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de door haar aangehaalde Europese wetgeving.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar het advies dd. 26.10.2017 van de advocaat-generaal Sharpston in de zaak C-82/16 laat verweerder gelden dat de verwijzing van verzoekende partij niet dienstig is.

Uit dit advies blijkt uitsluitend dat de advocaat-generaal van mening is dat wanneer hangende een inreisverbod een aanvraag gezinshereniging wordt ingediend, de aanvraag niet zonder meer zou mogen worden afgewezen wanneer blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die een uitzondering verantwoorden, nl. wanneer er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de aanvrager-derdelander en de minderjarige Unieburger.

Verzoekende partij toont het bestaan van specifieke omstandigheden die een uitzondering zouden rechtvaardigen niet aan.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Verzoekende partij voert ondermeer de schending aan van artikel 20 VWEU.

2.4. In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het HvJ uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Zo stelt het Hof:

"62 Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Bestaan van een afhankelijkheidsverhouding die in de hoofdzaken als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU kan dienen

(..)

65 Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C- 34/09, EU:C:2011:124) – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

(..)

76 Uit de punten 64 tot en met 75 van het onderhavige arrest volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat:

– wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

(..)

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.

2) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

– het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd;

– wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

(..)”

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij nagegaan is of er in casu sprake is van een afhankelijkheidsverhouding waarop het Hof doelt. Een schending van artikel 20 VWEU ligt voor.

2.6. Het betoog in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is de verwijzing van de verzoekende partij naar het advies in de zaak C-82/16 wel degelijk dienstig zoals blijkt uit het arrest van het HvJ. Verder heeft dit arrest niet enkel betrekking op de familiale situatie van minderjarige Unieburgers, maar eveneens op de familiale situatie van meerderjarige Unieburgers.

Voor zover het betoog in de nota dat verzoekende partij geen specifieke omstandigheden aantoont, betrekking heeft op de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote, dient gesteld dat dit een a posteriori motivering is die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing.

2.7. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat geen noodzaak om in te gaan op de overige middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 waarbij de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest als onbestaande wordt beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER